

„TŮŮ TŮŮ TRŮ TRŮŮŮ!“

Smrdutý dech vyhnaný z útrob odporných démonů rozezněl mohutné mosazné matně se lesknoucí trumpety. Další z řady nekonečných bitev začala. Pláně, které neměly začátky a konce, se občas zavlnily buclatými kopečky, aby nakonec vystoupaly na příkrý horizont, a zmizely za ním. Z linie obzoru jako odpověď brutálnímu dunění démonských trumpet jemně, avšak nekompromisně vibrovaly vzduchem andělské šalmaje. Andělští trubači svými skvostnými hudebními dovednostmi tlačili troubení démonů na ústup. Mosazné trouby však popadly nový dech a pustily se do protiofenzivy. Zvukové cákance o sebe třískaly, třely se a vznikaly tak prudké elektrické výboje ne nepodobné náhlé letní bouřce.

S prvním bleskem vyrazily nekonečné hordy démonů a proti nim stejně nekonečné řady andělů. Z hrdel jedněch se dral odporný ryk, ti druzí v běhu pěli chorály kříšťálově čistým hlasem, který se chvěl vzrušením. Bě-

želi proti sobě dlouho, předlouho. Už to vypadalo, že se vzdálenost mezi jejich vojsky nemění. Už to vypadalo, že vojáci nutně musí umdlévat vyčerpáním z ostrého běhu a hlasitého zpěvu. Avšak ani běh, ani řev a ani zpěv neubíraly na intenzitě, běžci spíše naopak zostřovali své tempo, hlasy nabíraly na intenzitě. Dodávaly odvalu a zároveň zastrášovaly protivníka.

Kdyby na Špičce jehly vycházelo a zapadalo slunce jako kdekoliv na Zemi, trvala by takhle situace několik dní a nocí. Jenže tady bylo plynutí času tak nepodstatné, že jej nikoho nenapadlo měřit. Pouze když se srovnávali se smrtelnou Zemí. To však řešilo jen pár vyvolených a povolanych. Počítání času se zcela jistě netýkalo těch andělů a démonů, kteří se proti sobě řtili s jedinou touhou – zbavit své protivníky existence.

Na této pláni se andělé s démony střetli už nesčetněkrát. Podle toho taky vypadala, nebyla andělsky líbezná, úrodnou půdu nepokrývaly zelené, husté a šťavnaté trávníky, jejich oceánskou nekonečnost nenarušovaly ostrovy sadů, v nichž by košaté stromy rodily to nejlahodnější ovoce, ze kterého by manuálně zruční andělé vyráběli nektar. Také nebyla poseta ostrými skalami, z jejichž puklin by téměř neustále v prudkých erupcích unikaly jedovaté sirné plyny, tak jako na území démonů, kde vzduch byl temně žlutý a povaloval se po šedivých skaliscích ostrých jako břitva podoben zatuchlé duchně čpící staletými zvratky. Toto bitevní pole prapůvodně patřilo andělům, avšak nekonečná válka planinu zbavila veškerých znaků, které jsou pro andělská území na Špičce jehly příznačné.

Půda byla rozdrásaná boji, jako miliarda nitek ji protkávala andělská krev z ryzího zlata, byla nasáklá démonskými štávami, které ji zbavily veškerého života. Ani jedna z bojujících stran navíc neměla potřebu a zvyk pohřbívat, nebo i jen odnášet padlé z bojiště. Mrtvoly andělů i démonů se tak rozkládaly na místě a plyny vzniklé z tohoto procesu vytvářely neustálý opar, který pláni paradoxně dodával romantický nádech. Do její původní podoby by ji snad dostaly pouze léčivé slzy ptáka Noha, jenže nikdo netušil, která bitva je ta poslední, a navíc nikde nebylo takové množství Nohových slz k dispozici.

Konečně se rozevláté hordy démonů střetly se stále vzorně seřazenými šiky andělů. Sprosté masivní železo kříšlo o subtilní andělské zbraně z nejušlechtilejší oceli. Synchronizovaný střet mečů, šavlí, seker, kopí a kladiv vydal ohlušující zvuk, jehož tlakovou vlnu ucítili všichni válečníci. A nejen oni.

Mohutné chladné třísknutí donutilo archanděla Michaela, aby obrátil svou pozornost k bitvě. Do té chvíle se věnoval vlastním myšlenkám a nektaru. Jeho okřídlený trůn se vznášel nad andělským vojskem a nabízel tak vrchnímu veliteli dokonalý přehled o situaci na bojišti. Jeho zlatá zbroj se leskla do dáli a jeho záře mohutněla s každým dalším padlým andělem. „Co kdyby? Co kdyby to tentokrát vyšlo?“ doufal Michael, i když jeho archandělský pohled byl naplněn skepsí. „Kdy tohle skončí?“ pomyslel si, „Tahle válka mění tohle místo k nepoznání. Stačí málo a rovnováha bude nenávratně pryč.“ Věděl, že andělé nesmí prohrát, ale stejnou katastrofu by způsobila i jejich výhra.

Bitva hluboko pod ním se přesně podle toho odvíjela. Michaelův pohled odhaloval, že počáteční vzruch z nového střetu vyprchal. Jakoby se díval skrz masakr, který pod ním probíhal. Z andělských těl prýštila zlatá krev, údy i hlavy létaly vzduchem, kde se střetávaly s amputovanými končetinami démonů. Jejich sirné šťávy vytvářely s andělským zlatem prudkou chemickou reakci, takže bitevní podle doslova vřelo. Tento andělsko-démonský vývar archanděla už omrzel, ale nemohl dělat nic jiného. Těhle věčné válce se nešlo vyhnout.

„Lázeň je připravena, archanděli Michaeli.“

Vojevůdce andělů se podíval na anděla, který mu přinesl bělostné plátno, do něhož se Michael před koupelí vždy převlékal. Pomalu si sundával pláty zlatého brnění. Jakmile kov přerušil kontakt s jeho tělem, zmatněl. Zář, která s každým mrtvým andělským bojovníkem sílila, byla pryč. Za nedlouho stál Michael před andělem zcela nahý v celé své bezpohlavní kráse.

Zvedl paže a čekal, až anděl k jeho hrudi přiloží cíp plátna. Ten Michael ke své kůži přitiskl ukazováčkem a prsténíčkem pravé ruky. Pak se začal pomalu otáčet.

„Co myslíš, Lyandre, jak to tentokrát dopadne?“

Anděl nepřestával Michaela obtáčet plátnem.

„Proč se ptáš? Všichni přece ví, že výhra není žádoucí.“

Michael si prohlížel Lyandrovu štíhlou androgynní postavu, jakou měli všichni andělé. Oči měl také modré jako ostatní, ale jejich duhovka byla olemovaná tenkou zlatou kružnicí. Tato výlučnost Michaela zaujala, a proto si Lyandra vyvolil za svou pravou ruku. Bílé vlasy Lyandrovi pa-

daly na ramena, Michael si narozdíl od něj udržoval krátký vojenský sestřih, který mu zplošťoval horní část lebky. Archanděl byl rád, že Lyandr nepropadl té zvrácené módě některých andělů, jimž stejná barva všech andělských vlasů přišla příliš fádňí, takže si do nich vplétali pestré provázky a stužky. Michael byl dalek někomu něco zakazovat, jen se mu to prostě nelíbilo.

„Stejně tak nesmíme prohrát,“ povzdechl si Michael a přestal s otáčením.

Byl oblečen, takže se lehkým a ladným letem mohl společně s Lyandrem přemístit a vstoupit do mramorové koupelny tak veliké, že nebylo vidět stěny a strop. Nad bazénem s horkou vodou se vznášel opar, který omamně voněl. Směs bylin byla Lyandrovým tajemstvím. Michael rozeznal jen myrhu, ta byla ve všem andělském, grapefruit, hřebíček a možná špetku lesních fialek.

Lyandr zavřel dveře a nechal Michaela o samotě s jeho myšlenkami. Hluk bitvy do lázní nepronikal. Michael se až po bradu ponořil do horké vody a zavřel pokojně oči. „Popel popelu, prach prachu,“ zamumlal si pro sebe.

Mohutný proud ohnivé moči nepadal k zemi elegantním obloukem, ale hrnul si to k ní prudce tou nejkratší možnou cestou. Lucifer se slastně protáhl v celé své třímetrové výšce, ruce založil za hlavu a pánev vytrčil co nejvíc dopředu. Jeho moč v půdě reagovala s démonskými šťávami, jimiž bylo bitevní pole na této straně nasáklé, a v prudké anorganické reakci vznikaly surové rubíny překrásné barvy.